

Ebben az evangéliumi szakaszban 3-féle személyiséggel találkozunk:

- vannak, akik néznek,
- vannak, akik látnak,
- és vannak, akik látszani akarnak.

Akik néznek, azok izgalmat keresnek. És minél botrányosabb valami, annál izgalmasabb.

Akik látnak, azok irgalmat keresnek. És minél többet adnak belőle másnak, annál jobban eltelnek vele.

Akik látszani akarnak, azok mozgalmat keresnek. Olyat, aminek az élén állva kiemelkedhetnek a szürke tömegből.

A mai evangéliumi részben a „*nézőkhöz*” tartoznak azok, akik sietnek a farizeusokhoz „árulkodni”, hogy miket tesz Jézus, és azok, akik a templomban lesik, hogy vajon feljön-e Jeruzsálembe az ünnepre. Ringbe küldeni a nép vezetőit és a nép sztárját izgalmas meccsnek, igazi botrányos balhénak ígérkezik.

A „*látszani akarók*” a farizeusok, főpapok és a főtanács, azaz a vezetők. Őket nem az események, hanem csak azok hatása érdekli, és az is csak abból a szemszögből, hogy rájuk nézve kedvező vagy kedvezőtlen. Ódzkodnak az *elkötelezett* emberektől, mert csak a *lekötelezettek* felett van hatalmuk.

A „*látókról*” esik a legkevesebb szó ebben az evangéliumi szakaszban: „*látták, amit Jézus végbevitt, és hittek benne*”. *Látásukból hit fakad, hitükből pedig cselekedet.* Róluk és helyettük tetteik beszélnek az első keresztény közösségekben.

Kétezer év alatt változtak a gazdasági és politikai viszonyok, de ez a 3-féle személyiség megmaradt.

Ma a „nézőkből” él a teljes bulvár-média. A celebek valós vagy kreált botrányainak olvasottsága és nézettsége az alapja számos médium bevételének. Minél „nagyobb” embert sikerül minél nagyobb botrányval kapcsolatba hozni, annál nagyobb a hírértéke.

A „*látszani akarók*” is kortól és társadalomtól függetlenül létező réteg. A mai politikusok nem embereket, hanem választásokat akarnak megnyerni. Nem meggyőzésre, hanem győzelemre törekednek. Nem a társadalom érdekeit képviselik, hanem az érdekek társadalmát építik. Nem az Életért harcolnak, hanem a harcért élnek, és nem nyugszanak addig, amíg a fölöttük álló Egyetlent is le nem győzik.

És manapság is vannak „*látók*”, akik az eseményekben nem csak a jeleneteket, de a jeleket is észreveszik. Akikben a megszerzett ismeretekből hit fakad, és hitükből szereznek újabb ismereteket. Akiknek az „én” csak a „te” és a „ti” után következik. Akik nem azért tesznek valamit, mert szükséges, hanem annak tesznek valamit, akinek szükséges.

Érdemes elgondolkodnunk azon, hogy:

- Életünknek hányad részét éljük az említett három személyig egyikéhez vagy másikához hasonlóan?
- Mikor, és milyen közegben, milyen szituációban vagyok „néző”, „látó”, vagy „látszani vágyó”?
- Mi készítené bármelyik személyiséghez való idomulásra?
- Hogyan lehetnék egyre nagyobb mértékben „látó”? Tanulnom kell ehhez, vagy döntenem, esetleg a döntésben való kitartást kell erősítenem?

Ha ezeket a kérdéseket időről-időre feltesszük magunknak, akkor elkészíthetjük saját lelki fejlődésünk „filmjét” is.

Molnárné Bognár Éva, Érd